

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 892/2015
10.06.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужилаца: С.З. из А., Б.Н. из О., А.П. из Б.Г., Д.Ј. из О. и Б.К. из А., чији је заједнички пуномоћник Б.М., адвокат из А., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Београд, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1468/14 од 17.11.2014. године, у седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ се пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1468/14 од 17.11.2014. године, тако што се одбија жалба тужене, као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Сомбору П1 1/14 од 21.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 1/14 од 21.03.2014. године, ставом првим изреке, усвојени су тужбени захтеви тужилаца и обавезана тужена да им на име разлике у заради за прековремени и ноћни рад и рад у дане државних и вреских празника у периоду од маја 2007. године закључно са мајем 2010. године, исплати појединачне месечне износе са припадајућом законском каматом од доспећа до исплате, чији су износи и датуми доспећа ближе одређени првостепеном пресудом, па је тужена обавезана да тужиоцима накнади и трошкове парничног поступка од 493.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2786/14 од 05.11.2014. године, преиначена је првостепена пресуда и тужбени захтеви тужилаца су одбијени у целости, као и захтев за накнаду трошкова поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужиоци су изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према до сада утврђеном чињеничном стању, тужиоци су радници тужене, распоређени на различита радна места, а решењима о плати, донетим у складу са чланом 3, 4. и 7. Правилника о платама запослених у Министарству унутрашњих послова од 26.06.2006. године, одређени су им коефицијенти за обрачун и исплату плате, а свима је урачунат коефицијент применом члана 4. овог Правилника, који се односи на додатне коефицијенте за свако радно место због посебних услова, тежине и природе задатака и послова које обављају. Оценом налаза судског вештака, судови су утврдили број часова прековременог и ноћног рада, као и рада у дане државних и верских празника (нередовност у раду), за сваког од тужилаца појединачно, као и да им је обрачун и исплата плата вршен за 174 часа месечно. Поређењем коефицијента тужилаца са коефицијентом запослених код тужене који немају статус овлашћеног службеног лица и то запосленом на пословима дактилографа и административно техничким пословима и запосленом на пословима одржавања хигијене, утврђено је да је основни коефицијент тужилаца, по члану 3. Правилника, већи од основног коефицијента дактилографа за 49,10%, а од хигијеничара за 56,60%. Међутим, поређењем плата тужилаца са платама полицајаца који такође имају статус овлашћеног службеног лица али немају изразиту нередовност у раду, утврђено је да не постоји разлика, односно да плате тужилаца нису веће за 30 -50% од плата наведених упоредних радника, већ имају исте плате.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да тужиоци основано потражују утужене износе, који им припадају, на основу члана 147. Закона о полицији, а на име увећања по основу прековременог рада, рада ноћу и у дане државних и вреских празника, јер додатни коефицијент који тужиоци имају у односу на упоредне раднике који немају статус овлашћеног службеног лица није по основу нередовности, већ различитог статуса, па је и усвојио захтеве тужилаца.

Побијаном одлуком преиначена је првостепена пресуда и тужбени захтев тужилаца одбијен, уз закључак другостепеног суда да је тужиоцима, одређивањем додатног коефицијента у складу са Правилником о платама запослених у МУП-у, већ извршено увећање коефицијента по основу нередовности у раду (прековремени рад, рад ноћу и у дане државних и верских празника), због чега неосновано потражују исплату утуженог износа, на име накнаде по истом основу.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом основано указује да је приликом одлучивања о тужбеном захтеву погрешно примењено материјално право.

Законом о полицији („Сл.гласник РС“ бр.101/05 и 63/09, који је био на снази у спорном, утуженом периоду), одређено је да се основна плата запослених код тужене, састоји од основице коју утврђује Влада и основног и додатног коефицијента у односу на звање, радна места, односно послове на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, посебне услове рада, опасност, одговорност и сложеност послова (члан 146. став 2. Закона). Додатни коефицијент утврђен у складу са чланом 146. став 2. овог Закона, применом на основицу увећава плату за 30 до 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 1.), а уз сагласност Владе, за поједине категорије запослених могу се утврдити додатни коефицијенти који омогућавају увећање и за више од 50% у односу на плате других државних службеника (члан 147. став 2. истог Закона). Правилником о платама запослених у МУП-у, од 26.06.2006. године, одређени су додатни коефицијенти запослених.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији (“Сл.гласник РС” 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30 до 50% у односу на плате других државних службеника. Међутим, сама садржина одредбе члана 147. Закона, указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника, из чега произлази да приликом утврђивања да ли је тужиоцима већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити намештеник односно возач, дактилограф, хигијеничар, већ полицајац који има статус овлашћеног службеног лица и обавља послове радног места за које је предвиђена иста школска спрема, али нема изразите нередовности у раду.

Сходно изунетом, Врховни касациони суд налази да је првостепеном одлуком правилно примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев, након што је утврђено да тужиоцима приликом одређивања додатног коефицијента није признато право на увећану зараду по основу нередовности у раду (прековременог и ноћног рада, као и за рад у дане државних и верских празника), с обзиром да имају исту плату као и други запослени који имају статус овлашћеног службеног лица, а немају нередовност у раду као што је то случај са тужиоцима, док је разлика у плати и коефицијенту између тужилаца и

осталих запослених (који су узети као упоредни радници и који немају статус овлашћеног лица) заснована управо на различитом статусу тужилаца и тих лица.

Имајући ово у виду, као и да је побијаном одлуком, погрешном применом материјалног права преиначена првостепена пресуда, Врховни касациони суд је применом члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**